

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **T. T. P.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-131878-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2020, č. j. 11 A 165/2019 – 26,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2020, č. j. 11 A 165/2019 – 26, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-131878-4/SO-2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti 20 342 Kč do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně, jako stěžovatelka, proti výše uvedenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti shora označenému rozhodnutí žalované.

[2] Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 8. 2019, č. j. OAM-5424-10/TP-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo zastaveno řízení o její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

[3] Ministerstvo zastavilo řízení o stěžovatelčině žádosti z důvodu dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Podle jeho názoru nebyla stěžovatelka k podání žádosti na území České republiky oprávněna, protože v době podání žádosti o trvalý pobyt pobývala na území České republiky pouze na základě odkladného účinku, který byl Nejvyšším správním soudem přiznán kasační stížnosti ve věci zamítnutí stěžovatelčiny dřívější včasné žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; oprávněnost pobytu tak byla stěžovatelce opětovně osvědčena na základě tzv. fikce pobytu zakotvené v § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Proto ministerstvo uzavřelo, že stěžovatelka nebyla cizinkou, která by byla podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněna podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ministerstvu na území České republiky, nýbrž podle § 69 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla oprávněna učinit tak na zastupitelském úřadě (při splnění podmínek uvedených v § 68 odst. 5 téhož zákona).

[4] Žalovaná se v rozhodnutí o odvolání ztotožnila s názorem ministerstva. Měla za to, že přiznání odkladného účinku žalobě a posléze také kasační stížnosti nemělo vliv na to, že předcházející správní řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území již neprobíhalo, neboť bylo pravomocně skončeno. Účelem specifického pobytového režimu cizince má být umožnění pobytu na území, avšak důsledkem přiznání odkladného účinku není přiznání oprávnění k podání dalších žádostí o vydání nového (jiného) povolení k pobytu. Takový výklad by podle žalované vedl k absurdnímu výsledku, který by bez ohledu na to, zda cizinec splňuje podmínky stanovené zákonem k podání žádosti, byl základem pro podávání žádostí o další pobytová oprávnění na území, což by mohlo vést až k neomezenému pobytu cizince, aniž by ten splňoval zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu. To však není účelem institutu odkladného účinku ani institutu fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění. Podpůrně žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 30.

[5] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že smyslem a cílem přiznání odkladného účinku žaloby či kasační stížnosti je pozastavit či odložit negativní důsledky pravomocného rozhodnutí. Při posuzování otázky, jaké negativní důsledky jsou pozastaveny, je nutno důsledně vycházet z předmětu správního řízení a předmětu rozhodnutí, ve vztahu k němuž je odkladný účinek přiznán. Přitom pouze negativní důsledky spočívající v daném případě ve skutečnosti, že stěžovatelce nebylo prodlouženo povolení k pobytu na území České republiky, jsou přiznáním odkladného účinku dotčeny. Jiné negativní vedlejší účinky správního rozhodnutí tím nejsou dotčeny, neboť ve správním řízení o nich nebylo jednáno ani rozhodováno. Odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 30, označil městský soud za přílehlavý, neboť se měl týkat situace obdobné s nyní posuzovanou věcí; to i navzdory skutečnosti, že se v odkazované věci soud nezabýval směrnicí Rady 203/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“). Směrnice totiž podle názoru

pokračování

městského soudu může být aplikována jen ve vztahu k cizincům, kteří pobývají na území oprávněně. Oprávněnost pobytu je přitom nutno vykládat tak, že cizinec je oprávněn pobývat na území - musí disponovat oprávněním k takovému pobytu. Za doklad o tom, že je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky, je nutno považovat povolení, které ho k pobytu opravňuje. Stěžovatelka ale žádným takovým oprávněním nedisponovala. Městský soud také zdůraznil, že platnost povolení k pobytu je nutno odlišovat od platnosti pobytu na základě fikce. Fikce pobytu totiž cizinci umožňuje pobývat na území České republiky do doby skončení řízení - zde o kasační stížnosti, neznamená to však, že by se ze zákona prodlužovala samotná platnost vydaného povolení k pobytu. Rozhodnutí o neprodloužení pobytu je nadále platné, pravomocné, přičemž odložena je pouze jeho vykonatelnost. V žalobě odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2018, č. j. 46 A 65/2016 - 31, shledal naopak městský soud nepřipadným, neboť šlo o situaci, kdy cizinec disponoval povolením k pobytu, byť šlo o pobyt přechodný; obdobně se městský soud vyjádřil ke svému rozsudku ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 A 49/2015 - 66, a na něj navazujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 Azs 103/2017 - 27. Městský soud také poznamenal, že stěžovatelka nesplňovala podmínky pro podání žádosti ministerstvu na území, jak jsou uvedeny v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka neměla ani na výběr, zda žádost podá na území, nebo na zastupitelském úřadě, neboť, jak sama uvedla, nesplňovala podmínky uvedené v § 69 odst. 6 téhož zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti označila obecné důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Tvrdí tedy nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení. Dále namítá jeho nepřezkoumatelnost.

[7] V konkrétní rovně stěžovatelka namítla, že městský soud měl v napadeném rozsudku uvést, kde vůbec byla stěžovatelka oprávněna žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podat a podle jakého zákonného ustanovení tak mohla učinit.

[8] Městský soud rovněž pochybil, pokud konstatoval, že stěžovatelka nebyla oprávněna podat žádost ani ministerstvu na území, ani zastupitelskému úřadu. Opomenul totiž ustanovení § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého mohou žádost na území ministerstvu vnitra podat cizinci pobývající na území v režimu fikce podle § 47 uvedeného zákona. V kontextu těchto úvah shledává stěžovatelka nesrozumitelným konstatování městského soudu, že je oprávněna podat žádost pouze na zastupitelském úřadu; stěžovatelka k tomu zdůrazňuje, že podle žalované a městského soudu nesplňuje podmínky dle § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, přičemž nepobývala a nepobývá mimo území České republiky, a proto ani nesplňuje podmínky § 69 odst. 6 téhož zákona. Stěžovatelka je toho názoru, že není možné, aby neměla k dispozici žádné místo a příslušný orgán veřejné moci, u kterého by se žádostí mohla domáhat vydání povolení k trvalému pobytu a přiznání postavení rezidenta EU.

[9] Stěžovatelka setrvává na tom, že přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti znamená, že pobývá v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu v režimu fikce podle § 47 zákona o pobytu cizinců, a může proto využívat všechna práva

spojená s dlouhodobým pobytem v režimu fikce, a to včetně práva na podání žádosti o trvalý pobyt na území, o které je možno meritorně rozhodnout. Z užití slova „pozastavit“ či „pozastavují“ v § 73 odst. 3 s. ř. s. je s ohledem na účel odkladného účinku zřejmé, že přiznáním odkladného účinku žalobě, resp. kasační stížnosti, se odkládají negativní důsledky, které vyplývají pro cizince z pravomocného rozhodnutí. Jedním z negativních důsledků pravomocného rozhodnutí je také ztráta oprávnění cizince podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Pokud se tedy přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavily negativní důsledky pravomocného rozhodnutí o zamítnutí řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, znamená to, že se tím pozastavila i ztráta stěžovatelčina práva podat na území žádost o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců, protože ztráta tohoto práva je rovněž jedním z negativních důsledků pravomocného rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že stěžovatelka byla dne 11. 4. 2019 oprávněna podat svoji žádost o povolení k trvalému pobytu na území. Stěžovatelka podotýká, že městský soud srozumitelně nevysvětlil, podle jakého klíče rozlišuje negativní právní následky pravomocného rozhodnutí na „hlavní“, které jsou dotčeny odkladným účinkem kasační stížnosti, a na „vedlejší“, které jím dotčeny nejsou. Stěžovatelka žádala o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, které jí bylo pravomocně zamítnuto, a není tedy jasné, co přesně byl „hlavní“ negativní důsledek, který byl podle městského soudu odkladným účinkem kasační stížnosti odložen.

[10] Stěžovatelka má na rozdíl od městského soudu za to, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v jejím případě byly dotčeny právě ty negativní účinky pravomocného rozhodnutí o zamítnutí její žádosti, které soud označuje jako „vedlejší“. Předmětem řízení bylo prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V souvislosti s tímto řízením byla podle § 47 zákona o pobytu cizinců oprávněna pobývat na území v režimu tzv. fikce. Když došlo k pravomocnému zamítnutí její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, zanikla i tato fikce oprávněnosti pobytu, přestože o fikci samotné nebylo rozhodováno. Ve smyslu úvah městského soudu by tedy zánik fikce byl právě tím „vedlejším“ negativním důsledkem pravomocného rozhodnutí, na který se odkladný účinek kasační stížnosti nevztahuje. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 5 Azs 213/2017 - 20, kterým byl přiznán odkladný účinek stěžovatelčině kasační stížnosti, vyplývá, že byl přiznán právě proto, aby jí i po dobu řízení o žalobě zůstalo zachováno oprávnění k dlouhodobému pobytu na území v režimu fikce podle § 47 zákona o pobytu cizinců, což je důležité zejména z hlediska § 69 odst. 7 téhož zákona. Přiznaný odkladný účinek se tedy týká právě onoho „vedlejšího“ negativního účinku, který nebyl předmětem pravomocného správního rozhodnutí, a to zániku oprávnění k pobytu v režimu fikce podle § 47, se kterým zákon výslovně spojuje oprávnění podat žádost o trvalý pobyt podle § 68 přímo na území.

[11] Závěrem stěžovatelka namítla, že z žádného ustanovení směrnice není možno dovodit, že by její pobyt na území České republiky mohl být považován pro potřebu řízení podle směrnice za „neoprávněný“. Městský soud nijak nevysvětlil, z čeho dovodil, že za „oprávněný“ pobyt ve smyslu směrnice je možné považovat pouze pobyt cizince, který je držitelem dokladu o povolení k pobytu. Úvahy městského soudu, jimiž došel k citovanému výkladu pojmu „oprávněně pobývajících“ použitého v čl. 1 písm. a) směrnice, proto považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelné. Pokud by byla správnou úvaha městského soudu, že se směrnice vztahuje pouze na cizince disponující platným povolením

pokračování

k pobytu, znamenalo by to, že všichni cizinci pobývají na území České republiky v režimu fikce dlouhodobého pobytu nebo přechodného pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců, žádající o trvalý pobyt podle § 68 téhož zákona, by se nemohli dovolávat ochrany směrnice. Tyto osoby by však byly z působnosti směrnice vnitrostátní úpravou nedůvodně vyloučeny.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i napadeného rozsudku. Má za to, že kasační stížnost nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí zpochybňovala. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v kasační stížnosti jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť případná nepřezkoumatelnost rozhodnutí je ze své povahy vadou, jež v odpovídajícím rozsahu brání dalšímu přezkumu kasační stížností napadeného soudního rozhodnutí, pročez zpravidla vede k jeho zrušení bez dalšího.

[16] Stěžovatelka namítla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť městský soud na jednu stranu shledal, že není oprávněna podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ministerstvu na území ani zastupitelskému úřadu v cizině, avšak následně uvedl, že je oprávněna podat žádost pouze na zastupitelském úřadu.

[17] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek neshledal nesrozumitelným.

[18] Městský soud v dotčeném odst. 25 napadeného rozsudku vyložil § 69 odst. 6 zákona o pobytu cizinců tak, že cizinec, splňuje-li k tomu zákonem stanovené podmínky, může podat žádost o povolení k trvalému pobytu také na zastupitelském úřadě. Následně ovšem srozumitelně vysvětlil, že v takovém případě by měl cizinec možnost vybrat si mezi podáním žádosti na zastupitelském úřadě, nebo na území (ministerstvu). Slovo „také“ přitom indikuje, že by cizinec byl oprávněn postupovat kteroukoli z nastíněných cest. Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, jaký právní názor městský soud na danou problematiku měl; cizinec má podle něj možnost podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na zastupitelském úřadě v cizině (zbytková kategorie), za splnění zákonných podmínek může žádost podat na území ministerstvu, a konečně (za splnění dalších zákonných podmínek) může cizinec podat žádost zastupitelskému úřadu v cizině i přesto, že je jinak oprávněn podat žádost na území ministerstvu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek není ve stěžovatelkou indikovaném směru nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Patří se dodat, že tímto Nejvyšší správní soud nikterak neposuzoval správnost městským soudem přijatého právního názoru.

[19] Stěžovatelka rovněž spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud opomněl vypořádat s ustanovením § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud stěžovatelce přisvědčuje, že odůvodnění napadeného rozsudku se možností uplatnění § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na nyní posuzovanou věc nikterak nezabývá. Vážil proto, zda se jedná ze strany městského soudu o pochybení.

[20] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.“ Jedním z uplatněných žalobních bodů byla i námitka nezákonnosti zastavení správního řízení v prvním stupni, přičemž stěžovatelka v tomto kontextu namítala, že byla oprávněna k podání žádosti o trvalý pobyt na území, jelikož jí svědčila fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, založená přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 213/2017 (konkrétně usnesením uvedeného soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 5 Azs 213/2017 – 20), týkajícím se přezkumu zamítnutí její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Je ovšem třeba mít na zřeteli, že stěžovatelka v řízení před městským soudem výslovně na ustanovení § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců neodkázala. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se tedy nejedná o tzv. opomenutou žalobní námitku, která je zpravidla důvodem pro zrušení kasační stížnosti napadeného soudního rozhodnutí. Napadený rozsudek tedy z tohoto pohledu obстоjí.

[21] Nejvyšší správní soud nicméně v kontextu posledně vypořádané námitky zjistil, že se k otázce významu ustanovení § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců žádným způsobem nevyjádřila dokonce ani žalovaná a ministerstvo v dotčených správních rozhodnutích. Podle § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců přitom platí, že *„[ž]ádost o povolení k trvalému pobytu nelze podat na území, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10; to neplatí, jde-li o žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) a § 68“* (zvýraznění doplněno NSS). V nynější věci navíc nebylo sporu o tom, že stěžovatelka hypotézu této normy naplňovala, neboť její žádost byla žádostí podle § 68 zákona o pobytu cizinců (stěžovatelka totiž žádala o vydání povolení k trvalému pobytu s odkazem na pětiletý nepřetržitý pobyt na území České republiky a ministerstvo podle toho o její žádosti vedlo správní řízení). Ze samotného prvostupňového rozhodnutí navíc vyplývá, že v době podání této žádosti pobývala na území České republiky na základě pobytového titulu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (obě skutečnosti ostatně výslovně osvědčila ve svém rozhodnutí i žalovaná).

[22] Podle § 89 odst. 2 věty první a druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), platí, že *„[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“* Nejvyšší správní soud přitom nepochybuje, že otázkou zákonnosti prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení mělo v řízení před žalovanou být i to, zda stěžovatelka byla, či nebyla oprávněna podat žádost o trvalý pobyt na území mj. i s ohledem na § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se tímto měla zabývat i přesto, že to stěžovatelka nenamítla, neboť se jednalo o otázku posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení (v čemž nebyla vázána uplatněnými odvolacími důvody). Z rozhodnutí žalované nicméně nelze seznat, zda

pokračování

vůbec posuzovala oprávněnost podání předmětné žádosti prizmatem zmíněného zákonného ustanovení. To činí rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným.

[23] Nejvyšší správní soud podotýká, že si povšiml odkazu prvostupňového správního orgánu (převzatého i žalovanou) na rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 30. Ten nicméně nemá s nyní posuzovanou věcí totožný právní základ, neboť tam (zprostředkovaně) přezkoumávané rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 18. 8. 2015, a tedy ještě podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 9. 12. 2015, který dosud neobsahoval výše citované ustanovení § 69 odst. 7 (to bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno až s účinností od 18. 12. 2015, a sice zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Ve své judikatuře přitom již dříve dovodil, že pokud soud v řízení o žalobě nepřezkoumatelné správní rozhodnutí „přezkoumá“, zatíží tím vlastní rozhodnutí o žalobě rovněž vadou nepřezkoumatelnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91).

[25] Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že vypořádání ostatních kasačních námitek se jeví být ve světle shledané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované a napadeného rozsudku zbytným.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu. Vzhledem k tomu, že důvodem zrušení napadeného rozsudku byla v zásadě nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, přistoupil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[27] Podle § 110 odst. 2 písm. a) věty za středníkem s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud žalobou napadené správní rozhodnutí, použijí se ustanovení § 75, 76 a 78 tohoto zákona přiměřeně. Žalovaná je tudíž v dalším řízení s ohledem na přiměřené užití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku; rozhodne tak znovu o stěžovatelčině odvolání, přičemž nově také posoudí zákonnost prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti, zejména pokud jde o otázku stěžovatelčina oprávnění podat předmětnou žádost na území, optikou § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění.

[28] Jelikož Nejvyšší správní soud přistoupil vedle zrušení napadeného rozsudku městského soudu také ke zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí, nezbylo než s ohledem na § 110 odst. 3 *in fine* s. ř. s. rozhodnout nejen o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ale také o náhradě nákladů řízení před městským soudem.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobě rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který vychází ze zásady procesního úspěchu účastníků řízení.

Stěžovatelka byla s ohledem na zrušení rozhodnutí žalované procesně úspěšná, a proto má vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů obou uvedených soudních řízení.

[30] Stěžovatelkou vynaložené náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků (3000 Kč za žalobu proti rozhodnutí žalované a 5000 Kč za kasační stížnost) a nákladů zastoupení. Stěžovatelka byla v obou řízeních zastoupena advokátem, který jí podle obsahu soudních spisů poskytl celkem tři úkony právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a sice přípravu a převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a), a dvě podání ve věci samé (žaloba a kasační stížnost) podle § 11 odst. 1 písm. d) předmětné vyhlášky. Výše účelně vynaložených nákladů na zastoupení advokátem se přitom určuje mimosmluvní sazbou odměny vypočtené podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu; v této věci činí tak 3100 Kč za jeden úkon právní služby. Ke každému z poskytnutých úkonů právní služby je navíc třeba připočíst částku paušální náhrady hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, která je stanovena ve výši 300 Kč. K nákladům zastupování je třeba připočíst částku odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21%, tj. 2142 Kč. Celkem je tedy žalovaná povinna zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 20 342 Kč, a to do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce – Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu